U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **B. M.**, zastoupená JUDr. Janem Konečným, advokátem se sídlem Oldřichova 273/13, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5 - Smíchov, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2008, č. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2010, č. j. 1 Cad 140/2008 – 111,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 1. 7. 2010, č. j. 1 Cad 140/2008 – 111, doručenému stěžovatelce prostřednictvím jí ustanoveného advokáta dne 8. 7. 2010 (dále jen „napadené usnesení“). Tímto usnesením městský soud podle § 108 odst. 2 s. ř. s. zastavil řízení o její kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 18. 12. 2009, č. j. 1 Cad 140/ 2008 - 69, protože kasační stížnost dne 14. 4. 2010 vzala zpět.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatelka dne 2. 7. 2010 v podání založeném na č.l. 113 spisu uvedla, že své zpětvzetí kasační stížnosti bere zpět a trvá na projednání kasační stížnosti. Dne 28. 7. 2010 zaslala stěžovatelka městskému soudu další podání, v němž zopakovala, že bere zpět souhlas se zpětvzetím a trvá na pokračování v řízení o kasační stížnosti proti napadenému usnesení městského soudu ze dne 18. 12. 2009, č. j. 1 Cad 140/2008 – 69 (kterým byl odmítnut návrh na obnovu řízení proti pravomocnému rozsudku vydanému v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.). Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že ani přípis ze dne 2. 7. 2010 (podaný předtím, než jí bylo usnesení o zastavení řízení doručeno) ani podání ze dne 28. 7. 2010 založené na č.l. 114 spisu nepovažuje s ohledem na jeho označení a obsah za kasační stížnost proti napadenému usnesení, neboť v něm napadené usnesení dokonce není ani nepřímo zmíněno.

Stěžovatelka podala proti napadenému usnesení kasační stížnost až dne 29. 10. 2010. Podle jejího názoru jí začala plynout lhůta pro podání kasační stížnosti až od okamžiku, kdy jí městský soud doručil k její žádosti napadené usnesení přímo osobně, tj. až ode dne 18. 10. 2010, nikoli ode dne doručení jejímu ustanovenému zástupci. Dále v kasační stížnosti a jejích jednotlivých doplněních vznášela námitky věcného charakteru, příp. námitky procesní, které však neměly vliv na posouzení včasnosti kasační stížnosti. Zároveň stěžovatelka požádala o ustanovení právního zástupce z řad advokátů pro řízení o této kasační stížnosti. Městský soud žádost o ustanovení zástupce z důvodu zjevné opožděnosti zamítl usnesením ze dne 3. 11. 2010, č. j. 1 Cad 140/2008 – 131, proti čemuž podala stěžovatelka kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, jako je včasnost podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Přitom považuje za nutné uvést, že souběžně s touto kasační stížností posoudil v řízení vedeném pod sp. zn. 3 Ads 16/2011 i kasační stížnost proti usnesení městského soudu, kterým stěžovatelce nebyl ustanoven právní zástupce pro řízení o nyní posuzované kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na závěry uvedené v odůvodnění předmětného rozsudku vydaného v této věci.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

V dané věci je tedy rozhodné, že napadené usnesení, proti kterému podala stěžovatelka kasační stížnost, bylo doručeno jejímu advokátovi dne 8. 7. 2010, a lhůta pro podání kasační stížnosti tak uplynula dne 23. 7. 2010. Přitom okolnost, že stěžovatelce bylo doručeno prostřednictvím jí ustanoveného advokáta, a nikoli jí osobně, není vůbec podstatná pro určení počátku běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Naopak je tento postup zcela v souladu s § 42 odst. 2 věta první s. ř. s., podle nějž „*má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci*“. Proto je okamžik následného doručení přímo stěžovatelce pro běh lhůty nerozhodný. Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu shledal, že kasační stížnost byla podána opožděně, když stěžovatelka kasační stížnost proti napadenému rozhodnutí doručenému dne 8. 7. 2010 podala až dne 29. 10. 2010, a tedy zjevně po uplynutí dvoutýdenní lhůty stanovené v § 106 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti napadenému usnesení odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

Nadto Nejvyšší správní soud k otázce odvolání zpětvzetí kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 18. 12. 2009, č. j. 1 Cad 140/2008 – 69, poukazuje na to, že *podle § 37 odst. 4 s. ř. s. navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí. Podle § 64 s. ř. s. nestanoví-li*

tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu. Podle § 41a odst. 4 o. s. ř., úkon může být odvolán, jen jestliže jeho odvolání dojde soudu nejpozději současně s tímto úkonem. Z ustanovení § 41a odst. 4 o. s. ř. tedy vyplývá, že zpětvzetí kasační stížnosti může být odvoláno pouze tehdy, jestliže by bylo doručeno soudu nejpozději současně s tímto zpětvzetím. Podání doručené městskému soudu dne 14. 4. 2010 založené na č.l. 86 spisu obsahuje jednoznačný projev vůle stěžovatelky ukončit řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 18. 12. 2009, č. j. 1 Cad 140/2008 - 69. Ze spisu je zcela zřejmé, že stěžovatelka zpětvzetí kasační stížnosti neodvolala do okamžiku, kdy tento úkon došel městskému soudu, který proto dospěl ke zcela správnému závěru, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že odvolání zpětvzetí kasační stížnosti doručené městskému soudu dokonce po vydání usnesení o zastavení řízení nemá účinky odvolání úkonu podle § 41a odst. 4 o. s. ř. Skutečnost, že si stěžovatelka zpětvzetí kasační stížnosti rozmyslela několik měsíců po doručení zpětvzetí soudu a chtěla, aby se soud její kasační stížnosti zabýval, nezpochybňuje projev vůle ve zpětvzetí vyjádřené, ani správnost rozhodnutí městského soudu, který řízení o kasační stížnosti zastavil. Tyto závěry jsou ostatně v souladu jak s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 Azs 82/2007 - 43, či rozsudek ze dne 13. 11. 2003, č. j. 3 Ads 36/2003 - 54, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 407/2004, www.nssoud.cz, tak s názory vyslovenými Nejvyšším soudem v jeho usnesení ze dne 30. 5. 2001, sp. zn. 22 Cdo 846/2001, nebo jeho usnesení ze dne 29. 3. 2001, sp. zn. 20 Cdo 1211/1999, a rovněž s judikaturou Ústavního soudu. K této právní otázce rovněž blíže viz Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 7 vydání. Praha: C. H. Beck 2006, 161-166s. a 423-428s.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Janu Konečnému Nejvyšší správní soud nepřiznal žádnou odměnu za zastupování, neboť z obsahu spisu vyplývá, že v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu